

Sygn. akt VII U 1732/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017r. w Warszawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 10 października 2016r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury M. W. przyjmuje okres zatrudnienia w Warsztacie Stolarskim R. T. od 1 sierpnia 1966r. do 9 listopada 1966r.;
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

W dniu 28 października 2016r. **M. W.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. odwołanie od decyzji z dnia 10 października 2016r., znak: (...), w sprawie przeliczenia emerytury.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca zakwestionował skarżoną decyzję powołując się na jej niezgodność ze stanem faktycznym. Nie zgodził się z ustaleniem przez organ rentowy okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 43 lat i 10 miesięcy, gdyż z jego obliczeń wynika, że przepracował w sumie 44 lata i 8 miesięcy. W Warsztacie Stolarskim R. T. pracował w okresie od 2 stycznia 1963r. do 10 listopada 1966r. Zaznaczył również, że nie podziela ustalenia przez organ rentowy, że przebywał na urlopie bezpłatnym od 10 sierpnia 1978r. do 10 października 1978r., ponieważ w świadectwie pracy z 30 czerwca 2006r. wskazano, że nie korzystał w tym czasie z urlopu bezpłatnego. Ponadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych niezasadnie stwierdził przerwy w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w okresach od 1 lipca 1990r. do 31 lipca 1990r. i od 26 lipca 1997r. do 18 sierpnia 1997r., gdyż działalność była prowadzona od 15 lipca 1983r. do 28 maja 2008r. bez żadnej przerwy oraz systematycznie i terminowo były opłacane należne składki. Z tych też względów odwołujący wniósł o ponowne przeliczenie przysługującego mu świadczenia (odwołanie z dnia 27 października 2016r., k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 listopada 2016r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania M. W. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że skarżona decyzja została wydana prawidłowo. Okres zatrudnienia odwołującego w Warsztacie Stolarskim R. T. od 1 sierpnia 1966r. do 10 listopada 1966r. nie został uwzględniony do stażu, gdyż z poświadczenia ubezpieczenia I Oddziału ZUS w W. z dnia 21 grudnia 2006r. wynika, że odwołujący w deklaracjach wspomnianego pracodawcy figuruje od lipca 1966r. Z kolei okres od 10 sierpnia 1978r. do 10 października 1978r. nie został przyjęty do stażu, ponieważ z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 28 listopada 2006r. wystawionego przez Akademię (...) wynika, że w tym okresie M. W. przebywał na urlopie bezpłatnym. Z kolei okresy od 15 lipca 1983r. do 31 sierpnia 1983r., od 1 lipca 1990r. do 31 lipca 1990r. oraz od 26 lipca 1997r. do 18 sierpnia 1997r. nie zostały zaliczone do stażu, ponieważ z zaświadczenia ZUS z dnia 2 lutego 2007r. wynika, że w okresach tych odwołujący nie był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania działalności gospodarczej (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 listopada 2006r., k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. W., urodzony w dniu (...), w okresie od dnia 2 stycznia 1963r. do 9 listopada 1966r. był zatrudniony w Warsztacie Stolarskim prowadzonym przez R. T. w W. przy ul. (...) (zaświadczenie wydane przez R. T. z 2 września 1970r., k. 15 a.s., legitymacja ubezpieczeniowa M. W. str. 83, k. 25 a.r. tom I).

W okresie od 1 października 1971r. do 30 listopada 1978r. M. W. był zatrudniony w Akademii (...) w W. na stanowisku mistrza oraz starszego mistrza w pełnym wymiarze czasu pracy. W powyższym okresie zatrudnienia odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego od 10 sierpnia 1978r. do 10 października 1978r. (świadcstwo pracy z (...) w W. z 02 stycznia 2017r., k. 36 a.s., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 28 listopada 2006r., k. 19 a.r. tom I).

W dniu 15 lipca 1983r. M. W. uzyskał zezwolenie na wykonywanie rzemiosła w charakterze stolarza. Tego samego dnia odwołujący rozpoczął działalność gospodarczą – otworzył warsztat stolarski, którą prowadził do dnia 28 maja 2008r. W ramach prowadzonej działalności odwołujący zatrudniał pracowników i wypłacał im wynagrodzenie. Ponadto sam był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej w okresach:

- od 1 września 1983r. do 30 czerwca 1990r.,
- od 1 sierpnia 1990r. do 25 lipca 1997r.,
- od 19 sierpnia 1997r. do 31 grudnia 1998r.

(zezwolenie na wykonywanie rzemiosła, k. 18 a.s., zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, k. 19 a.s., listy płac za lipiec i sierpień 1997r., k. 20-23 a.s., zaświadczenie ZUS z 02 lutego 2007r., k. 53 a.r. tom I).

W listopadzie 2008r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 10 lutego 2009r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał M. W. emeryturę od dnia nabycia uprawnień do tego świadczenia, tj. od 28 listopada 2008r. Organ rentowy ustalił wówczas, że odwołujący posiada łączny staż pracy w wymiarze 41 lat, 4 miesięcy i 24 dni (wniosek o emeryturę z załącznikami, k. 1-15 a.r., decyzja ZUS ws. emerytury z 10 lutego 2009r., k. 35 a.r. wraz z załącznikiem, k. 30 a.r. – tom II).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych kilkakrotnie przeliczał wysokość świadczenia emerytalnego przysługującego odwołującemu uwzględniając kolejne okresy składkowe i nieskładkowe (decyzje ZUS w sprawie przeliczenia emerytury: z 20 maja 2009r., k. 47 a.r., z 16 września 2009r., k. 57 a.r., z 13 października 2010r., k. 73 a.r. – tom II).

W dniu 1 września 2016r. M. W. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przeliczenie emerytury, wskazując, że według jego wyliczeń staż pracy wynosi 44 lata, 8 miesięcy i 1 dzień (wniosek o przeliczenie emerytury, k. 111 a.r. tom II).

Po rozpatrzeniu wniosku odwołującego Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział

w W. wydał w dniu 10 października 2016r. decyzję znak: (...), w której ponownie przeliczył wysokość emerytury przysługującej M. W. i ustalił jej wysokość na 2.187,99 zł od dnia 1 września 2016r. W piśmie z dnia 12 października 2016r. organ rentowy wskazał okresy zatrudnienia, które zostały uwzględnione przy obliczeniu świadczenia, m. in.:

- od 2 stycznia 1963r. do 31 lipca 1966r. – zatrudnienie w Warsztacie Stolarsko-Meblowym,

- od 1 października 1971r. do 9 sierpnia 1978r. – zatrudnienie w Akademii (...) w W., z wyłączeniem okresu od 10 sierpnia 1978r. do 10 października 1978r. ze względu na urlop bezpłatny,

- od 1 września 1983r. do 30 czerwca 1990r., od 1 sierpnia 1990r. do 25 lipca 1997r., od 19 sierpnia 1997r. do 31 sierpnia 2002r. oraz od 1 września 2002r. do 28 maja 2008r. – okresy ubezpieczenia w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ponadto organ rentowy wskazał, że odwołujący posiada okresy składkowe w wymiarze 41 lat i 1 miesiąca, okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy, a łącznie 43 lata i 9 miesięcy stażu pracy (decyzja ZUS z 10 października 2016r., k. 125-126 a.r., pismo wyjaśniające z 12 października 2016r., k. 127 a.r. tom II).

M. W. złożył odwołanie od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (odwołanie z dnia 27 października 2016r., k. 2 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, obejmującego dowody z dokumentów przedstawionych przez odwołującego oraz załączonych do akt organu rentowego. Dokumenty nie były kwestionowane przez strony i nie budziły zastrzeżeń co do ich wiarygodności, wobec czego Sąd dał im wiarę w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w W. z dnia 10 października 2016r., znak: (...), zasługiwało na uwzględnienie częściowo, zaś w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Spór w rozpatrywanej sprawie koncentrował się wokół możliwości uwzględnienia wskazanych przez odwołującego okresów zatrudnienia przy przeliczeniu przysługującego mu świadczenia emerytalnego. Odwołujący początkowo domagał się zaliczenia następujących okresów:

- zatrudnienia w Warsztacie Stolarskim R. T. od 2 stycznia 1963r. do 10 listopada 1966r.,

- zatrudnienia w Akademii (...) w W. od 1 października 1971r. do 30 listopada 1978r. (bez przerwy, którą uwzględnił Zakład),

- pełnego okresu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 15 lipca 1983r. do 28 maja 2008r.

W toku postępowania Sąd zwrócił się do Akademii (...) w W. o przesłanie kopii dokumentu potwierdzającego korzystanie przez M. W. z urlopu bezpłatnego w okresie od 10 sierpnia 1978r. do 10 października 1978r. W odpowiedzi na to zobowiązanie Akademia (...) w W. przedłożyła świadectwo pracy w dniu 2 stycznia 2017r., skorygowane w stosunku do poprzedniego świadectwa pracy poprzez wskazanie urlopu bezpłatnego przypadającego w okresie od 10 sierpnia 1978r. do 10 października 1978r. (k. 35 i 36 a.s.). W związku z tym na rozprawie w dniu 19 stycznia 2017r. M. W. oświadczył, że zapoznał się z nowym dokumentem przedstawionym przez byłego pracodawcę i nie wnosi do niego żadnych zastrzeżeń, a tym samym nie podtrzymuje zarzutu, jaki formułował w tym zakresie wobec zaskarżonej decyzji. Jednocześnie podtrzymał pozostałe zarzuty (k. 42 i k. 43 a.s.).

Wobec powyższego Sąd przyjął, że skoro odwołujący odstąpił od kwestionowania skarżonej decyzji w części dotyczącej uwzględnienia całości okresu zatrudnienia w Akademii (...) w W., to w tym zakresie spór stał się bezprzedmiotowy, a w związku z tym kwestia ta nie była przedmiotem dalszych rozważań w sprawie. Ostatecznie więc kwestią, która w przedmiotowej sprawie była przedmiotem analizy Sądu, była możliwość zaliczenia pozostałych okresów wskazanych przez odwołującego przy obliczeniu wysokości przysługującej mu emerytury.

Możliwość ponownego ustalenia wysokości emerytury poprzez jej przeliczenie przewidują przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r. poz. 887 ze zm. – dalej również jako ustawa emerytalna). Zgodnie z art. 109 ust. 1 i 2 w/w ustawy, na wniosek emeryta wysokość emerytury określonej w art. 53 ulega ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113 ustawy emerytalnej.

Podstawę uwzględniania okresów składkowych i nieskładkowych dla potrzeb ustalania prawa do świadczeń emerytalno-rentowych – a więc również ich przeliczenia – stanowi art. 5 ustawy emerytalnej, który w ustępie 1 stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się, z zastrzeżeniem ust. 2-5 okresy składkowe, o których mowa w art. 6 i okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a) oraz pkt 14 lit. a) ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okresy składkowe uważa się przypadające przed dniem 15 listopada 1991r. okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, w tym:

- okresy zatrudnienia po ukończeniu 15 lat życia na obszarze Państwa Polskiego w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, jeżeli w tych okresach pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego albo rentę chorobową.
- okresy prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na obszarze Państwa Polskiego objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego i okresy kontynuowania tego ubezpieczenia, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie od opłacania składki.

Ponadto, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy emerytalnej okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia oraz opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości określonej w przepisach o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, w przepisach wymienionych w art. 195 pkt 1-4 i 8, w przepisach o adwokaturze, w przepisach o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu oraz w przepisach o pomocy społecznej.

W myśl § 22 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 nr 237 poz. 1412), jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

- 1) legitymacja ubezpieczeniowa;
- 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Należy podkreślić, że w postępowaniu wszczętym na skutek złożenia odwołania od decyzji organu rentowego sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących

postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przepis art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków. Oznacza to, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązują ograniczenia dotyczące środków dowodowych pozwalających na stwierdzenie okresów zatrudnienia lub wysokości zarobków czy dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty przewidziane w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 07 grudnia 2006r., I UK 179/06; z dnia 08 sierpnia 2006r., I UK 27/06; z dnia 14 czerwca 2006r., I UK 115/06). To z kolei oznacza, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1996r., II URN 3/95).

Po dokonaniu analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie M. W. dotyczące nieuwzględnienia przy przeliczeniu wysokości emerytury okresu pracy w Zakładzie Stolarskim R. T. od 1 sierpnia do 9 listopada 1966r. było zasadne. W powyższym spornym okresie odwołujący faktycznie pozostawał w zatrudnieniu u w/w pracodawcy, a okoliczność ta znajduje potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci legitymacji ubezpieczeniowej M. W. oraz zaświadczenia wydanego przez R. T.. Z dokumentów tych, w szczególności z legitymacji ubezpieczeniowej jednoznacznie wynika, że odwołujący był zatrudniony w w/w zakładzie pracy od dnia 2 stycznia 1963r. do dnia 9 listopada 1966r. Okres ten, zdaniem Sądu, należy więc zaliczyć jako okres składkowy w myśl art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a) ustawy emerytalnej. Kwestia zaś rzeczywistego zgłoszenia odwołującego do ubezpieczeń społecznych przez pracodawcę, jak również opłacania składek na jego ubezpieczenie jest natomiast nieistotna, gdyż zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury, dla uznania okresu zatrudnienia wykonywanego przed wejściem w życie ustawy emerytalnej za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 tej ustawy, nie jest wymagane wykazanie przez osobę ubiegającą się o emeryturę lub rentę opłacania przez pracodawcę składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne, a wystarczające jest ustalenie faktycznego pozostawania wnioskodawcy w zatrudnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2007r., II UK 185/06, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2012r., III AUa 458/12). Niezależnie więc od tego, czy pracodawca zgłosił odwołującego do ubezpieczeń społecznych i czy odprowadzał z tego tytułu składki na ubezpieczenie, czy też nie, odwołujący był jego pracownikiem i stąd też okres ten podlega zaliczeniu do stażu pracy jako okres składkowy. W konsekwencji powyższego Sąd uwzględnił żądanie odwołującego odnośnie wskazanego spornego okresu zatrudnienia, z tą jedynie modyfikacją, że przeliczenie emerytury winno odbyć się z uwzględnieniem okresu od 1 sierpnia 1966r. do 9, a nie do 10 listopada 1996r., gdyż to właśnie 9 listopada 1966r. został odnotowany w legitymacji ubezpieczeniowej odwołującego jako dzień zakończenia stosunku pracy.

Co się natomiast odnosi do możliwości uwzględnienia przy przeliczeniu emerytury spornych okresów prowadzenia przez odwołującego działalności gospodarczej, to Sąd podkreśla, że przytoczone powyżej poglądy judykatury w tym przypadku nie znajdują zastosowania, gdyż zgodnie z treścią art. 6 ust. 2 pkt 14 lit. a) ustawy emerytalnej samo prowadzenie działalności gospodarczej bez opłacania składek na ubezpieczenie nie może zostać uznane za okres składkowy. Wskazany przepis jednoznacznie zezwala więc na uznanie za okresy składkowe wyłącznie okresów działalności objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego i rodzącej obowiązek opłacania składki na to ubezpieczenie. Treść tego przepisu kładzie wyraźny nacisk na realizację obowiązku opłacania składek i uzależnia możliwość zaliczenia danego okresu jako składkowego od tego, czy obowiązek ten był spełniony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2013r., II UK 301/12). Taki reżim ma swoje uzasadnienie w tym, że prowadzący działalność gospodarczą byli i są jednocześnie płatnikami składki, stąd od nich tylko zależało i zależy, czy składka została uiszczona. Wobec tego, obowiązek udowodnienia faktu opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne bądź zwolnienia od ich opłacania obciąża wnioskodawcę, który dochodzi zaliczenia okresu wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej jako okresu składkowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2009r., II UK 395/08).

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy ocenił, że choć w rozpatrywanej sprawie M. W. przedłożył dokumenty, z których wynika, że w spornym okresie prowadzenia działalności gospodarczej zatrudniał pracowników oraz w miesiącach lipcu

i sierpniu 1997r. odprowadzał zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, to jednak – jak słusznie podnosił organ rentowy – nie są to dokumenty, z których można wywodzić, że odwołujący sam w spornym okresie podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Z przedstawionych przez niego dokumentów nie wynika, że w spornych okresach od 15 lipca 1983r. do 31 sierpnia 1983r. oraz od 1 lipca 1990r. do 31 lipca 1990r. opłacił za siebie składki na ubezpieczenia, a tylko taki dowód może prowadzić do stwierdzenia, że w w/w okresach podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym i że w związku z tym okresy te mogą zostać uwzględnione przy przeliczeniu przysługującego mu świadczenia emerytalnego. Przedłożone przez odwołującego dokumenty nie mogą zostać uznane za potwierdzające opłacenie przez niego składki na ubezpieczenie emerytalne również w okresie od 26 lipca 1997r. do 18 sierpnia 1997r., ponieważ wskazują one jedynie, że odwołujący realizował ciężący na nim obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnianych wówczas pracowników. Nie potwierdzają natomiast, aby M. W. dokonywał w tym czasie opłat z tytułu własnego ubezpieczenia emerytalnego. Z tego więc względu Sąd Okręgowy nie uwzględnił wskazanych spornych okresów prowadzenia działalności gospodarczej za okresy podlegające uwzględnieniu przy przeliczeniu emerytury przysługującej odwołującemu, a co za tym idzie, odwołanie w tym zakresie należało uznać za niezasadne.

Podsumowując, zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 10 października 2016r., znak: (...), wobec częściowej zasadności roszczeń M. W., podlegała zmianie w części. Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł o zmianie zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie do ustalenia wysokości emerytury odwołującego okresu zatrudnienia w Warsztacie Stolarskim R. T. od 1 sierpnia 1966r. do 9 listopada 1966r. W pozostałym natomiast zakresie odwołanie M. W. było niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)